

Sygnatura akt VIII C 229/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Firm Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. H.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.688,89 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) z następującymi odsetkami:

a) od kwoty 889,82 zł (osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 531,36 zł (pięćset trzydzieści jeden złotych trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

c) 267,71 zł (dwieście sześćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 827,70 zł (osiemset dwadzieścia siedem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 229/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. H. powództwo o zapłatę kwoty 1.900,50 zł wraz z następującymi odsetkami: od kwoty 889,82 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 531,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 479,32 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że łączyła go z pozwaną umowa nr (...) z dnia 18 marca 2011 roku, na mocy której dostarczał pozwanej energię elektryczną, za którą to usługę wystawiał faktury VAT. Pozwana nie dokonała zapłaty kwot wskazanych w fakturach nr (...), na skutek czego po jej stronie powstało zadłużenie w kwocie dochodzonej pozwem.

(pozew k. 2-3v.)

W dniu 18 grudnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, podnosząc, iż powód naliczał opłaty w zawyżonej wysokości.

(nakaz zapłaty k. 27, sprzeciw k. 35-38)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2018 roku pozwana dodatkowo oświadczyła, iż w zakresie wystawianych przez powoda faktur nie wносиła żadnych reklamacji.

(odpowiedź na sprzeciw k. 42-43, protokół rozprawy k. 49-50)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwaną M. H. łączyła z powodem umowa, na mocy której powód zobowiązał się do dostarczania energii elektrycznej do lokalu pozwanej w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa, pozwana zaś obowiązana była do zapłaty należności wynikających z dokumentów księgowych wystawionych za dostarczaną energię elektryczną. Pozwana zadeklarowała zakup energii w ilości co najmniej (...) rocznie, przy czym koszt niezbilansowania handlowego pokrywał powód. Pozwana wybrała taryfę G11, dla której stawka całodobowa za 1 kWh wynosiła 0,3202 zł brutto, zaś miesięczna opłata handlowa 19,68 zł brutto. Umowa została zawarta na czas oznaczony – 5 lat, a okres jej wypowiedzenia strony ustaliły na 1 miesiąc.

(umowa k. 10-10v., cennik k. 11, okoliczności bezsporne)

W czasie trwania umowy powód wystawiał na pozwaną faktury VAT za poszczególne okresy rozliczeniowe, przy czym w pierwszej kolejności powód wystawiał faktury z tytułu prognozowanego zużycia, z tytułu których pozwana dokonywała stosowych opłat, a następnie po dokonanych odczytach wystawiał faktury korygujące w tych sytuacjach, gdy prognozowane zużycie różniło się od rzeczywistego.

Za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku prognozowane zużycie energii przez pozwaną wyrażało się kwotą 634,83 zł, którą pozwana uiściła w dniach 24 listopada 2014 roku, 2 stycznia 2015 roku i 26 lutego 2015 roku (3 wpłaty po 211,61 zł). Za powyższy okres pozwana zużyła energię za kwotę (po doliczeniu opłaty handlowej) 1.736,26 zł, na skutek czego powód w dniu 2 listopada 2015 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) opiewającą na kwotę 1.101,43 zł stanowiącą różnicę pomiędzy faktycznym a prognozowanym zużyciem, z terminem płatności do dnia 16 listopada 2015 roku.

Za okres od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 30 września 2015 roku prognozowane zużycie energii przez pozwaną wyrażało się kwotą 634,83 zł, którą pozwana uiściła w dniach 23 kwietnia 2015 roku, 2 lipca 2015 roku i 5 sierpnia 2015 roku (3 wpłaty po 211,61 zł). Za powyższy okres pozwana zużyła energię za kwotę (po doliczeniu opłaty handlowej) 1.166,19 zł, na skutek czego powód w dniu 8 grudnia 2015 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) opiewającą na kwotę 531,36 zł stanowiącą różnicę pomiędzy faktycznym a prognozowanym zużyciem, z terminem płatności do dnia 22 grudnia 2015 roku.

Za okres od dnia 1 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku prognozowane zużycie energii przez pozwaną wyrażało się kwotą 211,61 zł. Za powyższy okres pozwana zużyła energię za kwotę (po doliczeniu opłaty handlowej) 479,32 zł, na skutek czego powód w dniu 1 marca 2016 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...), w treści której wskazał, że rzeczywiste zużycie wyniosło 479,32 zł, rozliczono szacunki na kwotę 211,61 zł, zaś do zapłaty pozostała kwota 267,71 zł, stanowiąca różnicę pomiędzy faktycznym a prognozowanym zużyciem.

(faktura k. 15-16v., k. 17-18v., k. 19-20v., potwierdzenia wpłaty k. 39)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że łączyła go z pozwaną umowa o sprzedaż i dostawę energii elektrycznej, na mocy której powód dostarczał energię elektryczną do lokalu pozwanej, zaś pozwana zobowiązała się pokrywać jej koszt na podstawie wystawianych przez powoda faktur. Poza sporem pozostawało również, że powód najpierw wystawiał fakturę za prognozowane zużycie, z tytułu której pozwana uiszczala określone w jej treści kwoty za poszczególne okresy, a następnie, gdy zużycie prognozowane różniło się od faktycznego, wystawiał fakturę korygującą. W oparciu o zaoferowany przez strony materiał dowodowy Sąd przyjął ponadto, że pozwana opłacała terminowo należności z tytułu faktur za prognozowane zużycie, M. H. przedłożyła bowiem dowody wpłat za faktury wystawione za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku, z kolei za okres od dnia 1 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku uiszczenie przez pozwaną opłaty w kwocie 211,61 zł wynika z treści wystawionej przez powoda faktury korygującej nr (...). W dokumencie tym powód bowiem jednoznacznie wskazał, że rzeczywiste zużycie wyrażało się kwotą 479,32 zł, na poczet której rozliczono szacunki w kwocie 211,61 zł. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że na gruncie dwóch przedłożonych przez powoda faktur korygujących za wcześniejszy okres, za każdym razem kwota z pozycji „rozliczone szacunki (...)”, odpowiadała wpłatom dokonany przez pozwaną, w konsekwencji Sąd uznał, że także na gruncie ostatniej faktury rozliczenie szacunku nastąpiło na skutek wpłaty pozwanej. Nie powielając poczynionych ustaleń faktycznych przypomnieć należy, że w fakturze korygującej nr (...), jako kwotę do zapłaty wskazano 267,71 zł (k. 19v.), również w szczegółowym rozliczeniu tej faktury (k. 20), w rubryce „różnica między rzeczywistym zużyciem a szacunkiem za okres 01.10.2015 – 31.12.2015”, wpisano kwotę 267,71 zł. Powyższe implikuje konstatację, iż w części faktury zatytułowanej „Informacja o rozliczeniu finansowym” (k.19), kwota do zapłaty oznaczona jako 479,32 zł, została wpisana w błędnej wysokości. Powyższe wynika już z samej treści (...) o rozliczeniu finansowym, w którym o czym była już mowa, w pierw wskazuje rzeczywiste zużycie – 479,32 zł, a następnie rozliczone szacunki – 211,61 zł. Różnica między tymi dwiema kwotami wynosi 267,71 zł i taka też kwota została oznaczona w treści faktury korygującej (k. 19v.) w rubryce do zapłaty. W ocenie Sądu powyższej konkluzji nie zmienia okoliczność, iż w omawianej (...) (...), jako otrzymane wpłaty powód wpisał wartość „0,00”, jak wynika bowiem z dwóch wcześniejszych faktur korygujących, w ich treści również nie zostały odnotowane żadne wpłaty pozwanej, a fakt ich dokonania wynika z rubryki „Rozliczone szacunki”. Wskazać wreszcie należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził.

Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Na okoliczność rozliczenia energii za okres od dnia 1 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku powód przedłożył wyłącznie fakturę korygującą, której treść została szczegółowo przez Sąd omówiona, i z której to treści wynika, że kwota do zapłaty obciążająca pozwaną wynosi 267,71 zł. Okoliczność, że w części faktury zatytułowanej „Informacja (...)” widnieje kwota wyższa, z przyczyn, o których była mowa wyżej, ma irrelevantne znaczenie dla wysnutego wyżej wniosku. Jednocześnie pozwana nie wykazała (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż z tytułu wystawionych przez powoda faktur korygujących dokonała spłaty zadłużenia w zakresie wyższym, aniżeli wynika to z treści pozwu, a także, aby powód naliczał opłaty za energię w zawyżonej wysokości. Co przy tym istotne pozwana na rozprawie oświadczyła, że w zakresie wystawianych przez powoda dokumentów księgowych nie wносиła żadnych reklamacji.

Jak wynika z uzasadnienia pozwu na dochodzoną pozewem kwotę składają się: 889,82 zł z tytułu faktury nr (...), 531,36 zł z tytułu faktury nr (...) i 479,32 zł z tytułu faktury nr (...), przy czym jak wyjaśniono wyżej faktura nr (...) opiewała w rzeczywistości na kwotę do zapłaty 267,71 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.688,89 zł z następującymi odsetkami:

- od kwoty 889,82 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 531,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 267,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powodów stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.
w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w 89 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Na poniesione przez powoda koszty złożyły się opłata sądowa od pozwu – 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265). Pozwana nie poniosła w sprawie żadnych kosztów.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 827,70 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.